

Suport als professors de l'IES El Palau

Concentració de veïns i mestres en solidaritat amb els docents de Sant Andreu de la Barca

Concentració pels docents de l'IES ■ J. RAMOS

El Suprem reitera la rebel·lió a la justícia alemanya

Informe als jutges de Schleswig-Holstein

Hi ha guerrers que neixen sense armadura

Descobreix-ho a www.ambtucomacasa.com

Ajuda'ns a crear el nou Centre de Neonatologia Avançada Vall d'Hebron.

Col·labora!

#BornToBeExtraordinary

EL PUNT AVUI +

1,20€

Edició de Lleida

DIMECRES • 2 de maig del 2018. Any XLIII. Núm. 14624 - AVUI / Any XL. Núm. 13494 - EL PUNT

NACIONAL

P6-8

Primer de Maig lila i groc

INDIGNACIÓ • Les crides per la llibertat i la igualtat de gènere se sumen a les reclamacions laborals

CLAMS • La jornada afegeix drets socials i república a les tradicionals reivindicacions

Una pancarta reclamant la llibertat de la consellera Dolors Bassa, en la manifestació pels drets socials ■ EFE

Europa - Món

P20,21

Donald Trump, en una acadèmia militar, ahir ■ REUTERS

Trump ajorna la guerra comercial

Els EUA no aplicaran els aranzels sobre l'acer i l'alumini provinents d'Europa

Nacional

P14-16

A Catalunya s'investiga la desaparició de 353 persones

Punt de Vista

Tribuna
Romanços de novel·la!
Jordi Llavina

Tribuna
Presos polítics i 'fake news'
Antoni Segura i Mas

Exposició de Vehicles Històrics i Clàssics. Mercat de l'Automòbil, Motos, Accessoris i Col·leccionisme

EXPO CLASSIC

5/6 maig '18 Mollerussa

973 600 799 www.fira.com
fira de Mollerussa *on hi fare!*

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

El dit d'Albert Rivera

Quan era petit, em van ensenyar a no assenyalar amb el dit. Es tracta d'un gest de mala educació; però avui dia la gent ja

no només assenyala amb el dit pel carrer, sinó també a les xarxes socials, que s'han convertit en un terreny on es deixen anar les més baixes passions. La reflexió anterior ve a compte d'una piulada que el dirigent de Ciutadans, Albert Rivera, va dedicar als mestres investigats per l'1 d'octubre. La piulada deia això: "Los maestros separatistas que señalaron públicamente a hijos de la Guardia Civil en Cataluña. La fiscalía les investiga por delitos de odio, pero el gobierno de España dice que no les abrirá expediente. Con cobardía nunca se vence al nacionalismo". Precisament, fa alguns mesos, Albert Rivera (que no destaca precisament per la seva coherència) s'havia queixat de les suposades "amenazas, intimidaciones, señalamientos" que suportaven "muchos catalanes y nuestras familias por defender la democracia (sic!)". En pocs

Albert Rivera es dedica impunement a assenyalar persones innocents amb l'objectiu de contribuir al seu linxament públic

dies, doncs, Rivera ha passat de suposada víctima a botxí i es dedica impunement a assenyalar persones innocents amb l'objectiu de contribuir (de bracet del diari *El Mundo*) al seu linxament públic. Es tracta d'una autèntica indecència, molt poc pròpia d'un polític que aspira a governar el seu país. El problema no és només aquest. Si llegim la resta de la piulada ens adonem que Rivera es queixa que no se'ls obri expedient; una petició feta des de la més absoluta ignorància i el desig incontenible de demostrar als ciutadans que és més dur que el PP (que ja és dir!). La frase final de la piulada no té pèrdua: "Con cobardía nunca se vence al nacionalismo." A banda de la paranoia que significa no veure's a si mateix com a nacionalista, Rivera juga la carta de la gallardia més casposa. El problema és precisament aquest: que tinguem polítics que en comptes de predicar el diàleg i la tolerància es dediquin a assenyalar impunement amb el dit. I aquest és el que ha de governar a Espanya. Que Déu (o qui sigui) ens agafi confessats!

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Recuperar ajuntaments

Davant un magnífic estofat de sípia i patates elaborat per la cuinera de la Unió Vilanovina de Vilanova i la Geltrú, en Bienve Moya em diu: "Hauríem de tornar a recuperar els ajuntaments." Un bust imitació bronze de Josep Anselm Clavé ens observa. La Unió Vilanovina té els orígens en els cors que aquest senyor va fundar. Una entitat que acumula molts anys, doncs, i en plena activitat. Ara mateix acabo de participar en un acte. Com que ens trobem en plena feina d'haver de recuperar la Generalitat, paralitzada i buidada per l'aplicació de l'article 155 de la Constitució i per la incapacitat dels partits que van guanyar les últimes eleccions de formar govern, la incitació de l'amic Bienve m'hauria d'haver sorprès una mica. No ho ha fet gens. Hauríem de tornar a recuperar els ajuntaments. Si hi hem de "tornar" és que ja ho havíem fet. Va ser durant la transició, a partir de 1979, que és l'any que van ser convocades les primeres eleccions municipals. La recuperació va anar a càrrec, parlant en general, d'una pila de gent il·lusionada i preparada. Potser no

“Consistoris ingovernables i sense diners ni projectes

preparada per governar immediatament la maquinària municipal, però formada en disciplines que els van facilitar la feina. Es van trobar sense un clau a la caixa. Van suplir l'escassetat amb imaginació. La paraula "imaginació" va ser llavors molt conjugada. Si no es podia fer un parc es convidava els veïns a plantar flors en el terreny reservat. Més tard el parc va ser possible. Com els famosos poliesportius, l'agençament urbà, les escoles, els centres de salut, les biblioteques, els teatres... En Bienve i jo repassem l'actual situació municipal. Consistoris ingovernables per la fragmentació del vot,

finances destrossades per la crisi econòmica, interessos polítics que van més enllà dels estrictament municipals. Llegeixo i miro les notícies locals i només veig alcaldes en feines de subsistència. Cap gran projecte és exposat. Només algun apel·la de tant en tant a la "imaginació". Haurem de tornar a plantar flors al parc? Un alcalde històric i molt eficaç em deia l'altre dia: "Si ara m'hi dediquéis viuria espantat." La política s'ha tornat agra: circulen dossiers destructius, molts d'inventats. Si no circulen, es guarden esperant l'ocasió oportuna per fer mal a l'adversari. "Tothom té un titular a cinc columnes que li pot destrossar la vida", deia Xavier Bosch en una novel·la. En aquestes condicions, Bienve, sense diners i sense reputació, qui és el maco o el professional que es vulgui dedicar a la política, local o general? Però hauríem de tornar a recuperar els ajuntaments. Nosaltres, la nostra generació, vam partir de bases més difícils. O no? Ens hi hem de tornar a posar o ho hem de deixar per als joves? Què en pensa vostè, Josep Anselm Clavé, que n'ha vist tantes?

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/s7749v>

A la tres

Carles Sabaté / csabate@elpuntavui.cat

Clar i Catalá

La celebració del Primer de Maig va deixar palès que el govern de Mariano Rajoy té cada cop més fronts oberts i que el descrèdit que arrossega abasta cada cop més àmbits socials i col·lectius, deixant de banda l'internacional, que és ben galdós. Precarietat laboral, pobresa, corrupció dins del partit i a les institucions que governa, desigualtats de gènere, justícia poc justa, regressió de drets fonamentals de les persones, involució democràtica... No és estrany, doncs, que mirin de convèncer els espanyols moderats –si és que en queden– que encara poden redreçar l'Estat en aquesta pèrdua de valors a què l'han conduït.

El ministre Catalá i la seva insistent càrrega contra el jutge de la sentència de La Manada n'és un exemple. Fa veure davant dels espanyols sensats i poc extremistes que el govern de l'Estat també hi està indignat. Per la dreta els està avançant Ciutadans, que ahir

“El ministre mira de ser sensat mentre Ciutadans avança el PP per la dreta, encara que trepitgi línies de convivència

ja es desmarcava de les manifestacions a Catalunya perquè els sindicats reclamen govern i diàleg, fins i tot amb els independentistes. Quin extremisme, el dels sindicats!, els acusen. Rivera clama sovint que són assenyalats a Catalunya, quan ells han assenyalat i difós amb noms i cognoms els

professors de l'IES de Sant Andreu de la Barca. Ni la regidora d'Educació del municipi, de Cs per cert, va posar cap objecció a l'actuació dels docents l'endemà de l'1-0. Els organismes de control sobre la tasca docent van actuar segons els protocols i el consell escolar de centre i local, igual que la inspecció, no van detectar cap comportament incorrecte del professorat. Això sí, el jutge hi ha vist indicis d'odi i Ciutadans ho aprofita per demostrar que poden ser més cruels amb el catalanisme que el PP. No els importa trencar la convivència a Sant Andreu; a la regidora se-va sí, perquè hi viu. Tant d'acusar els sobiranistes de ser tossuts, quan és a Cs a qui convé continuar atiant el procés i la repressió. No esperem, però, que Catalá qüestionï l'acarnissament judicial contra l'independentisme, ni que qüestionï el Suprem, perquè va ser ell qui els va passar la patata calenta que Rajoy no sap resoldre.

EDITORIAL

El 'Valle' de la vergonya

Les traves, dificultats i dilacions amb què topen els familiars de les víctimes sepultades sense consentiment a la fossa del Valle de los Caídos per rescatar i enterrar els seus morts formen part de la ignomínia d'un mausoleu on es continua exaltant la figura de Franco i la dictadura franquista. Han passat 42 anys des de la mort del dictador, 40 de l'aprovació de la Constitució democràtica i 36 de governs successius del PSOE i el PP, i el monument no només resta intacte en la seva infàmia, furgant dia rere dia, any rere any, en la ferida oberta per la Guerra Civil, sinó que constitueix la prova física més imponent del frau que ha suposat la Transició a l'Estat espanyol.

És de vergonya i és una humiliació per a l'Espanya democràtica que allà s'hi continuï recordant cada dia Francisco Franco com el “caudillo de España”, que s'hi continuï ignorant les 34.000 persones enterrades i que el prior de l'abadia que custodia el Valle de los Caídos, Santiago Cantera, continuï oficiant misses en honor del dictador i posant totes les traves administratives i judicials possibles als familiars de les víctimes per recuperar les restes dels seus familiars morts i procurar-los una sepultura digna.

Les últimes decisions judicials semblen obrir una petita porta a l'exhumació de les restes de quatre persones. És una bona notícia, si s'acaba materialitzant, però molt minsa després de quatre dècades de 'democràcia'. Perquè del que es tracta aquí és de tancar ferides, i no hi ha millor manera de fer-ho que facilitant la feina als familiars que reclamen els seus morts, promovent les exhumacions de les seves restes mortals, inclosa la del dictador, i demolint per sempre més el monument de la vergonya.

De reüll

Anna Serrano

La resposta de Catalá

“Tots saben que aquest jutge té un problema singular.” La sentència era del ministre de Justícia, Rafael Catalá, i la referència a Ricardo González, autor del vot particular a la resolució de La Manada que veu consentiment, plaer i gresca on els altres dos magistrats determinen abús sexual i la majoria de la societat clama violació. La literalitat de les observacions de González, partidari d'absoldre els agressors, és de nàusea. Des de la subjectivitat sosté que aquella jove madrilenya que va denunciar que cinc

Volem saber quin és “el problema singular” del magistrat González

homes, més grans i forts que ella, van agredir-la sexualment va consentir la relació. Ho constata el jutge González, entre d'altres, en la cara de la noia. Quina és l'expressió exacta en el rostre requerida per a una violació?

La indignació per la sentència és tan gran que el govern espanyol,

sobrepasat, ha hagut de sortir a moure fitxa indicant la possibilitat de reforma del Codi Penal. La rematada de Catalá apuntant directament i personalment al magistrat González ha encès les ires del món judicial, que li reclama, en bloc, la dimissió. Si el ministre de Justícia té més informació sobre l'autor del vot particular a la sentència de La Manada l'hauria de facilitar com més aviat millor. Quin és “el problema singular” del magistrat González? Les paraules de Catalá requereixen una resposta. I si només eren circumstancials, per sortir del pas, la seva dimissió.

Les cares de la notícia

HISTORIADORA

Dolors Marín Reivindicació

L'assagista Dolors Marín aprofundeix a 'Espiritistes i lliurepensadores' en biografies de dones oblidades. Sobretot les que van participar i van tenir un paper important en les lluites socials i intel·lectuals de principis del segle XX a la ciutat de Barcelona.

PRESIDENTA DEL FRONT NATIONAL

Marine Le Pen Internacional d'ultradreta

La líder de la ultradreta francesa busca teixir complicitats i programes comuns amb les altres formacions emergents d'ideologia similar a tot Europa. Ahir van donar el tret de sortida per a les europees del 2019, unificant cada cop més programes per fer-se encara més decisius.

CARDENAL DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA

George Pell Acusat d'abusos sexuals

El número tres de l'administració vaticana serà jutjat a Austràlia, on va accedir al cardenalat, per abusos sexuals. Un revés per al papa Francesc i la institució, i alhora un exemple que la neteja que la cúpula de l'Església ha de fer contra la pederàstia interna no pot aturar-se.

Tal dia com avui fa...

1 any

Pas al cotxe elèctric

El sector creix menys del que podria per la falta d'infraestructura per a la recàrrega i per la llei, que en desincentiva la compra.

10 anys

Sense carnet

Només el primer dia de la nova llei la policia atrapa vuit conductors sense permís. Els infractors s'arrisquen a penes d'entre tres i sis mesos.

20 anys

Cap a l'euro

El president de la Comissió Europea, Jacques Santer, vaticina que l'euro servirà també de factor d'integració política.

Full de ruta

David Marín

On hi bull la vida

Dins de les aules d'un institut hi bull la vida, una vida jove i torrencial, assedegada de futur i inundada de contradiccions, un bullir de dubtes colossals i de seguretats inqüestionables, i amb un sentit de la justícia, i sobretot de la injustícia, que no deixa espai per al cinisme utilitari de l'anar tirant del món dels adults. ¿Algú podria pensar que després de l'actuació de la policia apallissant gent que protegia urnes en un institut, com va passar en tants d'altres, deixant unes imatges que van fer encongir el cor de mig món, l'endemà els alumnes no tindrien necessitat de parlar-ho, de debatre-ho, d'intentar fer encaixar allò que van veure i fins i tot viure en directe en la idea del món que tenien fins llavors? Els instituts són habitats actualment per una generació que ha crescut en la idea d'una democràcia on la llibertat d'expressió no té límits, on totes les opcions –polítiques, vitals, d'identitat– són legítimes, i que la policia no es dedica a donar cops de porra a ciutadans indefensos si no és que no són tan indefensos i estan posant en risc la seguretat dels altres. Res del viscut l'1-O encaixa amb això, i el que van fer els professors de l'institut El Palau de Sant Andreu de la Barca i els professors de tants altres instituts d'un país en estat de *shock* va ser el més lògic i professional que podien fer: donar veu a les inquietuds, aparcar per uns moments els llibres de text i les equacions diferencials, i canalitzar amb la paraula aquell bull intern que es produeix quan les contradiccions de la vida han entrat en tromba dins de les aules i ho posen tot de cap per avall.

Sempre han tingut l'ensenyament en el punt de mira. Fins al punt d'omplir els seus mitjans de notícies impossibles sobre càstigs als nens que parlen castellà al pati, i d'enviar ministres a televisions estrangeres a afirmar que a Catalunya no s'ensenyava el castellà. Ara, que uns professors van dir barbaritats que ningú que hagi trepitjat mai un institut pot creure's. Volen atemorir professors, emmordassar l'escola i convertir els seus continguts en el pas controlat del minutatge del *Telediario*. El problema és que no es pot encaixar i emmordassar el que passa allà dins, perquè el que passa allà dins és la vida bullint, una vida jove, torrencial, carregada de futur i de contradiccions, ben lluny del cinisme i de l'anar tirant d'un Estat que ja només es pot defensar amb mentides.

Tribuna

Jordi Llavina. Escriptor

Romanços de novel·la!

No són pocs els lectors rigorosos que, traspasada la quarantena, afirmen que cada vegada se senten menys interessats per la novel·la i més, en canvi, per l'assaig, per allò que ara en diuen la *literatura del jo*, o fins i tot, més escadusserament, per la poesia. Jo ja fa un decenni que vaig superar aquella edat tan crítica, i fa més o menys els mateixos anys que deixo caure, a qui em vol sentir, aquesta collonada: "¿Novel·les? Cada vegada em fa més mandra llegir-ne!" És una collonada colossal, sí. Sospito que, tot i la distinció de gèneres, un llibre és bo per motius que escapen a la prescripció genèrica. Tant és així que, ara que ja hem superat Sant Jordi, els voldria recomanar quatre novel·lisses; traduccions, totes elles: tres d'antigues i una de ben actual. Som-hi, doncs. *La història dels set penjats*, de Leonid Andréiev (Adesiara), novel·la curta traduïda pel poeta Jaume Creus. Cinc revolucionaris i dos bergants han estat condemnats a mort. "No és la mort el que espanta, sinó tenir la certitud de la seva imminència", s'exclama el ministre que s'ha salvat *in extremis* del magnicidi que havia de per-

petrar la cèl·lula terrorista. Els set condemnats saben bé quan seran ajusticiats, i cada un d'ells aprofita com pot les seves últimes hores de vida. És una història per-torbadora: la mort fixada posa un mirall davant cada un d'ells, que treuen el pitjor del seu ésser però també, sobretot entre els revolucionaris, el millor, el més noble.

BEN DIFERENT D'AQUESTA, *La clau*, de Junichiro Tanizaki, traduïda per Albert Nolla (El cercle de Viena). Aquí un matrimoni que fa més de vint anys que viuen junts experimenta una revifalla inesperada en la seva vida sexual. Hi ajuden molt un ter-

cer personatge (una mena de pretendent de la filla de tots dos) i els diaris personals que escriuen tant l'home com la dona, i en els quals confien fantasies eròtiques i altres coses, amb el secret –i pervers– desig que l'altre llegeixi tota aquella obscena confessió. També japonesa, la titulada *L'escopeta de caça*, de Yasushi Inoue, traduïda per Jordi Mas López (El Gall Editor), planteja una història d'amor adúlter revelada a través de tres cartes. El que resulta molt enginyós és l'inici de la història: un poeta publica, en un butlletí dels caçadors de la seva ciutat, un poema sobre un caçador convencional –de fet, un home apesarat–. El principal protagonista d'aquella malaurada història passional s'hi veu reconegut, i és per això que contacta amb l'autor i li relata la història... I, finalment, *Les vuit muntanyes*, de Paolo Cognetti, traduïda per Xavier Valls i Guinovart (Navona): sens dubte, la impressió lectora més fonda que he tingut els últims mesos, per no dir anys. La història d'un pare i un fill, i la d'aquest amb el seu millor amic. Una novel·la portentosa d'homes solitaris que estimen la muntanya i la llibertat.

“Tot i la distinció de gèneres, un llibre és bo per motius que escapen a la prescripció genèrica”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Una Espanya per somriure

■ Revisant l'evolució dels principals fets polítics, socials i judicials ocorreguts a Espanya en les últimes setmanes, es dibuixa una situació que es pot considerar tant tràgica com còmica. Fem un repàs d'aquests fets: l'Audiència Nacional i el Tribunal Suprem empresonant polítics catalans "violents", segons ells, com Forcadell, Bassa, Junqueras, Rull, Turull, Forn i Romeva, que mai han trencat ni un got. I la justícia europea al·lucinant i deixant-los en entredit; tres altres jutges descartant que els cinc bèsties de La Manada violessin una noia. "Només" van abusar d'ella, i un dels jutges ni ho comparteix, això; per la seva part, algun dels bisbats catalans registra a nom seu propietats alienes, davant l'estupefacció dels propietaris reals; i

què es pot dir del xou de la Cifuentes amb el màster impossible i les cremetes anti-edat?; sort que el ministre Montoro proclama a tort i a dret que Espanya arribarà al déficit zero al 2021, quan el nivell d'atur no baixa i la previsió de despesa és que augmenti força amb l'inesperat, però obligat pels bascos, augment de pensions; i per acabar, resulta que els bancs estan presentant els millors i més milionaris beneficis dels últims anys. Sincerament, crec que ni les pel·lícules més populars del Berlanga superen aquesta realitat.

DIONÍS BEL LÓPEZ
Barcelona

Ni vot ni veu

■ Des del 1714, en què els catalans vam ser incorporats per la força de les armes al regne d'Espanya, el nostre poble s'ha mantingut fidel als ideals de llibertat

inherents a la nostra nació. De la mateixa manera que Franco –*caudillo por la gracia de Dios*– va fer assassinar el president de la Generalitat de Catalunya Lluís Companys amb el propòsit d'enterrar per sempre més l'independentisme, Soraya Sáenz de Santamaría ha presumit d'haver "descabegado" ERC i Junts per Catalunya. Es fa evident que *de facto* els catalans no tenim ni vot ni veu i el contenciós entre Catalunya i Espanya s'ha de dirimir a la UE.

JORDI PAUSAS
París

El gran frau de la pell de brau

■ Espanya té un problema fonamental amb si mateixa, el qual ve de pressuposar que existeix, quan no és més que un ens de ficció que es fa passar per realitat. I això és nefast. Però com més triguï Es-

panya a desfer-se del problema de la seva farsa identitària, més s'obcecarà perversament a sotmetre i anihilar Catalunya i fer-se un problema més i més greu per a si mateixa. Els catalans independentistes, tanmateix, no hem d'esperar el dia que Espanya es tregui de sobre la seva falsa identitat (podria no arribar mai) i deixi de ser un frau estès al llarg i ample de la pell de brau. Per la part que ens toca, el nostre futur va començar l'1-O, a les urnes que ens vam atrevir a posar, i el 21-D es va reafirmar a les urnes que ens vam imposar. I no hem de consentir que cap nova envestida del malferit 'toro' espanyol ens el liquidi. Permeteu-me parafrasejar l'arxiconegut vers d'un dels "seus" poetes més universals: catalans, no hi ha República, es fa República bo i fent-la... dia a dia.

JOSEP JUST SABATER I RODRÍGUEZ
Winnipeg (Canadà)

La frase del dia

“Mentre els sindicats vagin amb els separatistes, Cs no participarà en el Primer de Maig”

Sonia Sierra, PORTAVEU ADJUNTA DE CS AL PARLAMENT

Tribuna

Antoni Segura i Mas. Catedràtic d'història contemporània de la Universitat de Barcelona

Presos polítics i 'fake news'

El passat 11 d'abril, en la sessió de control al Congrés dels Diputats, el diputat del PDeCAT Carles Campuzano es dirigia al govern espanyol per recomanar-li que, després de la decisió del tribunal alemany de Schleswig-Holstein de rebutjar el delictes de rebel·lió i deixar en llibertat el president Carles Puigdemont, era el moment “per rectificar, per alliberar els presos polítics, obrir el diàleg polític i assumir responsabilitats”. Amb una teatralitat digna de millor causa, el ministre de Justícia, Rafael Catalá, responia indignat: «Tiene usted mucha suerte porque puede venir a esta Cámara con ese ofensivo lazo amarillo que quiere decir que en España hay presos políticos; en todo caso, ¡son políticos presos!» Per acusar a continuació els independentistes d'estar «haciendo un gran daño a la democracia [porque] en España hay separación de poderes, ustedes eso no lo entienden y así les va».

QUE A L'ESTAT ESPANYOL hi ha polítics presos és d'una evidència absoluta. Hi ha polítics presos per xoriços, per corruptes, per operacions urbanístiques fraudulentas i per tota mena de delictes relacionats amb l'ús –l'abús en realitat– del poder per lucrar-se personalment o per finançar il·legalment el seu partit. Només cal veure les files del PP i la quantitat de dirigents investigats i àdhuc empresonats. Però aquest no és el cas dels polítics catalans empresonats a Estremera, Soto del Real i Alcalá-Meco, que són presos polítics. Ho són perquè l'acusació que pesa sobre ells no és altra que la d'haver permès que els ciutadans de Catalunya poguessin expressar lliurement el seu vot a les urnes. Bé, de fet, l'acusació, segons la imaginativa instrucció del jutge Pablo Llarena, és de rebel·lió, delictes que implica l'ús de la violència, que, com tothom sap, l'1-O només van exercir-la les forces de seguretat de l'Estat. Però vet ací que el Tribu-

nal de Schleswig-Holstein no ha admès a tràmit l'euroordre pel que fa al delictes de rebel·lió en el cas de Carles Puigdemont, per considerar que no va haver-hi violència ni, per tant, delictes de rebel·lió. En conseqüència, segons indica el catedràtic de dret constitucional de la Universitat de Sevilla Javier Pérez Royo, el tribunal alemany considera que la instrucció de Llarena es fa sobre un delictes imaginari i, per tant, seria “una instrucció nul·la de ple dret per vulneració de drets fonamentals... [i] és d'una deformitat constitucional difícil de superar”. Tampoc va haver-hi, segons els informes d'Hisenda i del mateix ministre Cristóbal Montoro, malversació de fons públics destinats al procés. La conclusió és molt clara: Jordi Sánchez, Jordi Cuixart, Oriol Junqueras, Raül Romeva, Joaquim Forn, Dolors Bassa, Josep Rull, Carme Forcadell i Jordi Turull no haurien de ser a la presó i, per tant, són presos polítics, de la mateixa manera que a Alemanya, Bèlgica, Suïssa i Escòcia hi ha en aquests moments exiliats polítics

“Cal una reacció ciutadana contundent en defensa dels valors democràtics i dels drets humans. La veritable lluita, aquí i ara, és per les llibertats

catalans.

LA QÜESTIÓ A HORES D'ARA ja no és només la independència, sinó la democràcia. La judicialització del conflicte català, les restriccions a la llibertat d'expressió –sentències a rapers, prohibició de les samarretes grogues–, la censura –cas Arco i la retirada de l'obra de Santiago Sierra–, la penalització de l'exercici de llibertats bàsiques –lleï mordassa de juliol de 2015–, etc., impliquen un deteriorament dels valors democràtics que desdiiuen totalment l'afirmació del ministre sobre la separació de poders. I, encara, sentències com les de La Manada evidencien que la justícia espanyola pateix un mal de fons que ve de lluny i que té a veure amb la pervivència en determinats àmbits judicials d'actituds poc democràtiques. Ho defineix encertadament en una piulada la cap de premsa dels Mossos d'Esquadra quan escriu “el problema no és un jutge ni el vot particular... El que falla és el poder judicial”. I és clar, es sacrifica el missatger i es destitueix una excel·lent professional com Patricia Plaja.

PRESOS POLÍTICS, EXILIATS, retrocés democràtic, persecució de la dissidència i de la llibertat d'expressió, censura, repressió del dret a decidir... La situació és extremadament greu, compromet el futur i amenaça amb una regressió irreversible. Cal una reacció ciutadana contundent, transversal, plural, en defensa dels valors democràtics i dels drets humans. En definitiva, la veritable lluita, aquí i ara, és per les llibertats i per viure en llibertat. És la lluita per uns valors que permeten establir complicitats i teixir aliats per damunt de les fronteres, perquè són valors universals i compartits per tots aquells que aspiren a un món millor on no hi hagi presos polítics ni tinguin cabuda les fake news del ministre de torn. Bona lluita del primer de maig.

De set en set

Manuel Castaño

M. Valls, oriünd

En temps de la Restauració hi havia els diputats *cuneros*, presentats per llurs partits en circumscipcions

amb les quals no tenien gaire o cap relació i elegits gràcies als trucs i a les trames del caciquisme. El terme *cunero* és despectiu, significa expòsit. Als anys seixanta i setanta, essent prohibida o molt limitada la contractació de futbolistes estrangers en els clubs espanyols, va haver-hi una onada d'hispanoamericans que descobrien o inventaven un avantpassat espanyol per poder treballar a la lliga de la mare pàtria. En deien *oriündos* i han passat a la història com un altre capítol de la picaresca, gairebé innocent al costat de les últimes tendències *papersperatothomistes*. Ara el partit Ciudadanos ha trobat un *oriündo* per fer de *cunero* aspirant a batlle de Barcelona: Manuel Valls, diputat a l'Assemblée Nationale de França des del 2002, i primer ministre del 2014 al 2016. Res a dir sobre la seva catalanitat –tot i que és d'esperar que Cs no recorri a cap argument identitari– ni sobre la seva competència per presidir la Casa la Ciutat –tot i que no ho té difícil perquè, comparat amb el consistori actual, qualsevol, fins i tot *monsieur* Hulot, sabria prendre millors decisions–, però el seu enrolament anuncia una mercenarització de la política abastant tota la UE. Si no te'n surts, o has culminat un cicle, o perdut unes primàries, al teu país, intenta-ho a cals veïns. Hauràs de dir, com els futbolistes *oriündos*, que sents molt els colors, i de prometre, com els candidats *cuneros*, que faràs un pont. I si no hi ha riu? Doncs que faràs un riu.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El Suprem reitera la rebel·lió a la justícia alemanya

Remet l'informe definitiu als jutges de Schleswig-Holstein en què insisteix en l'extradició també per malversació

Redacció
BARCELONA

El Tribunal Suprem insisteix a la justícia alemanya que Carles Puigdemont és responsable de rebel·lió i malversació. Així ho ha subratllat en l'informe definitiu que l'alt tribunal espanyol ha enviat al de Schleswig-Holstein sobre el referèndum de l'1-O. En el moment de descartar la rebel·lió per manca de violència, el tribunal alemany havia demanat més informació sobre l'eventual malversació per decidir sobre l'euroordre cursada contra el 130è president de la Generalitat. L'informe del Suprem, revelat ahir per *La Vanguardia*, reitera el delictes de rebel·lió i assegura que la implicació del president exiliat "va ser màxima, perquè

La frase

“[La rebel·lió va començar] amb reiterades desobediències a les resolucions del Constitucional”
Informe del Suprem

era la persona que, pel que càrrec que ocupava, tenia plena responsabilitat sobre el curs i la direcció dels esdeveniments”. El tribunal espanyol també demana als jutges de Schleswig-Holstein que no entrin a valorar el fons de la qüestió ni busquin coincidències entre el Codi Penal espanyol i l'alemany, “i només estimin si els fets serien delictius al seu país”.

Igualment, remarca que l'acusació de rebel·lió

no se circumscriu al que va passar el dia del referèndum i als enfrontaments als col·legis electorals, sinó que es retrotrau a l'inici del procés sobiranista, “amb reiterades desobediències a les resolucions del Tribunal Constitucional”. Un segon informe del Suprem, més breu, es dedica íntegrament a justificar la suposada existència d'un delictes de malversació, amb la tesi que per imputar aquest delictes a Puigdemont “no és condició inexcusable que s'hagi produït el desemborsament, sinó que n'hi ha prou que s'hagi adquirit el compromís amb l'empresa o l'entitat prestatària del servei”. Així, considera que és perseguible si hi ha subministraments que no s'han pagat però van ser contractats. ■

El fill de la consellera va llegir una carta enviada des de la presó ■ ACN

Acte de suport a la consellera Bassa

ERC va reclamar ahir l'excarceració de la consellera Dolors Bassa, que va enviar una carta des de la presó en què denuncia que “la democràcia i l'estat de dret estan en perill a Catalunya i a Espanya”. L'acte de suport a Bassa, en què el seu fill Pau va llegir la missiva, va reunir a Barcelona els

principals dirigents de la formació. Els republicans van aprofitar la celebració del Primer de Maig per recordar que es tracta d'un Dia del Treball diferent del d'altres anys, precisament perquè la consellera, que abans d'entrar al govern va ser secretària general de la UGT a Girona, està des

del 23 de març en presó preventiva a Alcalá Meco acusada del mateix delictes de rebel·lió que la justícia alemanya no aprecia. El jutge Pablo Llarena va al·legar risc de fuga, malgrat que Bassa es va presentar davant la justícia i no va marxar quan la van alliberar temporalment.

La fiscalia cerca ara malversació en els síndics

Vol saber les despeses per als seus desplaçament per preparar l'1-O

Mayte Piulachs
BARCELONA

La fiscalia vol investigar ara si la curta activitat dels membres de la Sindicatura Electoral de Catalunya per al referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre va implicar una despesa pública que pugui sustentar l'acusació de malversació. En concret, la fiscalia ha demanat que es

quantifiquin “els moviments econòmics” que van implicar les reunions al Parlament per preparar la logística de l'1-O, i en concret els desplaçaments i la manutenció dels quinze integrants de les quatre sindicatures comarcals. És per aquest motiu que la fiscal ha sol·licitat que la investigació contra els cinc titulars de la sindicatura electoral catalana es declari complexa, ja que s'han esgotat els primers si mesos d'investigació.

La mesura ha estat aprovada per la titular del

jutjat d'instrucció 15 de Barcelona, Concepció Cantón. Per contra, l'advocat dels cinc juristes de la sindicatura, Ramon Setó, havia demanat l'arxivament de la causa pels delictes de desobediència, usurpació de funcions i malversació que la fiscalia va presentar contra ells, després de la declaració de diversos testimonis. La negativa de la jutgessa ha estat recorreguda a l'Audiència de Barcelona.

El president de la Sindicatura, Jordi Matas, i els vocals Marc Marsal, Marta Alsina, Tània Verge i Josep Pagès van declarar com a investigats al jutjat el desembre passat, i van negar les acusacions de la fiscalia, tot i que van aprovar accions per a la votació de l'1-O. La sindicatura es va dissoldre quan el 22 de setembre del 2017 el Tribunal Constitucional (TC) estrenava amb ells la seva

Jordi Matas, expresident de la Sindicatura Electoral ■ J. L.

nova dotació coercitiva i els imposava una sanció de 12.000 euros perquè deixessin d'actuar.

La fiscal del cas considera que ara hi ha “dades noves”, després que al-

guns síndics comarcals testimoniar al jutjat que certament hi va haver aquestes reunions de treball. Els lletrats del Parlament també ho van corroborar, sense assistir-hi. ■

Arxiven la causa per l'inici de campanya

La fiscalia ha arxivat la denúncia contra l'obertura de la campanya pel sí al referèndum de l'1-O que es va fer al Tàrraco Arena el 14 de setembre en considerar-ho llibertat d'expressió. Aquell acte a Tàrraco, considerat el tret de sortida de la campanya pel referèndum d'autodeterminació i organitzat per l'AMI, Òmnium Cultural i l'ANC, es va fer després que el Tribunal Constitucional ja s'havia pronunciat sobre la consulta i l'hagués declarada il·legal, motiu pel qual el delegat del govern espanyol a Catalunya, Enric Millo, va advertir els organitzadors que incorrien en un “delictes”. L'acte, al qual van assistir tots els membres del govern, va ser denunciat per la policia espanyola.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

“Docents innocents”

SUPORT • Diferents promocions d'exalumnes de l'institut El Palau de Sant Andreu de la Barca surten en defensa de la professionalitat dels professors perseguits per la fiscalia **RÈPLICA** • Dos secretaris d'estat es reuniran dimarts amb alguns pares

Emili Bella

SANT ANDREU DE LA BARCA

“**T**inc molts amics fills de guàrdies civils”, s'enorgulleix el Jordi. “Els he portat apunts de l'institut quan han faltat, he entrat al quarter quan ha fet falta. Mai havien tingut cap problema de cap tipus”, hi afegeix l'Urko. Junt amb l'Adrià, els tres són exalumnes de l'IES El Palau de Sant Andreu de la Barca (Baix Llobregat) i ahir van prendre la paraula en la concentració organitzada per antics alumnes i familiars d'estudiants de l'institut que la fiscalia ha situat a l'ull de l'huracà en acusar nou professors de delictes d'odi per haver humiliat, suposadament, fills d'agents de la *Benemèrita*. Centenars de persones, fàcilment més d'un miler, van acudir a la manifestació per donar suport als mestres represaliats. Alguns estan de baixa i un altre ha hagut de canviar de centre. “Professors, estem amb vosaltres”, “Tots som docents”, “No esteu sols” i “Docents innocents” eren alguns dels clams dels concentrats a la porta de l'ajuntament, governat pel PSC i amb Ciutadans al capdavant de la regidoria d'Ensenyament.

El Jordi té 34 anys; l'Urko, 40, i l'Adrià, 21. Exalumnes de tres promocions diferents personificaven la defensa dels seus antics professors. “No hem tingut mai cap problema de convivència. Hi havia mecanismes suficients per arreglar-ho sense haver d'anar a la televisió”, lamenta en Jordi.

Els mestres perseguits van deixar petjada. “Estupefacció total, jo havia tingut alguns d'aquests *profes*, la meua dona ha estat molts

Centenars de persones es van concentrar ahir davant l'ajuntament ■ JUANMA RAMOS

anys professora d'aquest institut, i que a gent que jo he tingut donant-me classes i que sempre ha estat un referent els acusin d'haver volgut discriminar un alumne no m'entra al cap”, diu l'Urko. I l'Adrià postil·la: “Que públicament hi hagi gent que ja els hagi condemnat i els estigui assenyalant i linxant fa mal.” “S'han difós les seves fotos, informació personal”, exclama. *El Mundo* en va publicar noms, cognoms i fotografies, i el líder de Ciutadans, Albert Rivera, en va fer difusió a Twitter. L'endemà van aparèixer pintades a la paret exterior de l'es-

cola que acusaven els docents de “nazis”. N'han romàs les brotxades de pintura per tancar els insults.

“Hi ha molts alumnes que són fills de guàrdies civils que no tenen cap problema. Són sis famílies, i no totes són de guàrdies civils, les que han denunciat, però n'hi ha moltes més que no donen suport a aquesta versió”, assegura en Jordi. “Els nens veuen aquesta situació [els cops de porra i la irrupció amb malls en escoles durant el referèndum de l'1-0 per part dels cossos i forces de seguretat de l'Estat] i els professors han de mirar de fer-los-

la entendre, sense ficar-se en la ideologia de cadascú, però mirant de fer un debat sa perquè puguin conèixer tota la informació”, suggereix l'Adrià.

El govern espanyol va reaccionar a la concentració amb l'anunci que dimarts de la setmana vinent el secretari d'estat de Seguretat, José Antonio Nieto, i el d'Educació, Marcial Marín, es reuniran amb una representació dels guàrdies civils pares dels alumnes de l'IES. Els mostraran el seu suport i els manifestaran que “comparteixen la seva indignació per actituds tan antidemocràtiques, sectàries i impròpies d'un centre educatiu”, donant per bona la versió d'aquests pares, independentment que la justícia encara no s'hagi pronunciat al respecte. Els secretaris d'estat exposaran els resultats de les “investigacions” sobre el que va passar. Encara és hora que aquests pares es dirigeixin al professorat per contrastar.

Entre els assistents hi havia dirigents de JxCat, ERC, la CUP i els comuns, a més d'altres represaliats, com ara el regidor de Sant Joan de Vilatorrada Jordi Pessarrodona, amb el seu nas de pallasso. L'organització va pretendre que l'acte no tingués cap implicació política explícita i que no es portessin símbols ni banderes, però la “persecució” que denuncien els mateixos exalumnes té en origen un component polític indefugible. No en va, la majoria dels concentrats duia llaços grocs i va cridar “Prou repressió contra el procés” i “Fora el 155”.

Aliè a la protesta, a una cantonada de l'institut, el mastodòntic recinte fortificat de la Guàrdia Civil s'alça desproporcionat en un municipi tan petit. ■

9

professors de l'IES El Palau han estat acusats per la fiscalia per haver assenyalat presumptament alumnes fills de guàrdies civils l'endemà de l'1-0.

Els CDR omplen l'N-II de cartells reivindicatius

Redacció
GIRONA

“Llibertat presos polítics”, “Som República”, “Jo també vaig tallar les vies”, “Catalonia is not Spain” o “Jo soc CDR” són alguns dels cartells que els CDR de l'Empordà, Nord-oriental i del Vallespir van col·locar al llarg de la carretera N-II

des de la Jonquera fins a Tordera -115 km-, una carretera que, segons els CDRs, és un “símbol de l'ocupació de l'Estat espanyol a Catalunya”. Les pancartes, que es van instal·lar a banda i banda de la via cada 100 metres, tenen com a objectiu convertir aquesta carretera en la “carretera de la Re-

pública”. Els cartells es van col·locar de matinada i ahir ja van ser vistos per milers i milers de conductors, molts dels quals havien anat a l'Empordà i al Vallespir pel pont de l'1 de maig i tornaven cap a casa. També hi havia cartells en contra de la monarquia i a favor de la llibertat d'expressió. ■

Una imatge de com va aparèixer ahir l'N-II entre la Jonquera i Tordera ■ ACN